

บทที่ 7

วรรณยุกต์ในคำเดี่ยว และในคำพูดต่อเนื่อง

ผลการวิเคราะห์วรรณยุกต์ในคำเดี่ยว และในคำพูดต่อเนื่อง ได้เสนอไปแล้วในบทที่ 4, 5 และ 6 ในบทนี้จะเสนอการเปรียบเทียบวรรณยุกต์ในคำเดี่ยว กับวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่อง โดยแบ่งเป็น 5 ตอนคือ 1. เปรียบเทียบวรรณยุกต์ในคำเดี่ยว กับคำพูดต่อเนื่อง เฉพาะที่เป็นคำพูดบอกเล่าแบบไม่เน้นย้ำ 2. เปรียบเทียบวรรณยุกต์ในคำเดี่ยวกับวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่อง ที่เป็นคำพูดถาม แบบไม่เน้นย้ำ 3. เปรียบเทียบวรรณยุกต์ในคำเดี่ยวกับวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่อง ที่เป็นคำพูดปฏิเสธแบบไม่เน้นย้ำ 4. เปรียบเทียบวรรณยุกต์ในคำเดี่ยวกับวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่อง แบบเน้นย้ำ 5. รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ต่างๆ

เปรียบเทียบวรรณยุกต์ในคำเดี่ยวกับวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่อง ที่เป็นคำพูดบอกเล่าแบบไม่เน้นย้ำ

ในงานนี้ มีแนวคิดเบื้องต้นว่า วรรณยุกต์ในคำเดี่ยวน่าจะคล้ายคลึงกับวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่อง ที่เป็นคำพูดบอกเล่า แบบไม่เน้นย้ำมากกว่าวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่องแบบอื่นๆ ในการสร้างรายการคำผู้วิจัยจึงได้เชื่อมโยงคำเดี่ยว และคำพูดต่อเนื่องที่เป็นคำพูดบอกเล่า แบบไม่เน้นย้ำนี้ไว้อย่างใกล้ชิด โดยการใช้อย่างเดียวกัน ในตอนนี้ ผู้วิจัยต้องการที่จะดูผลการวิเคราะห์ว่าแนวคิดเบื้องต้นดังกล่าวนี้เป็นจริงหรือไม่และอย่างไร เพื่อประโยชน์ในการเสนอแนวทางการศึกษาต่อไป

ในการเปรียบเทียบผู้วิจัยจะเสนอเป็น 2 ประเด็น คือ ค่าพิสัยของวรรณยุกต์ และความสัมพันธ์ระหว่างวรรณยุกต์ ในการนำเสนอจะใช้แผนภูมิกราฟเส้นทั้ง 2 ประเภท คือ แผนภูมิกราฟเส้นที่แสดงรูปเชิงกลของวรรณยุกต์ทั้ง 6 หน่วยเสียงที่อยู่ในปริบทเดียวกัน ใช้ประกอบการเปรียบเทียบค่าพิสัยของวรรณยุกต์ และแผนภูมิกราฟเส้นที่แสดงรูปเชิงกลของแต่ละวรรณยุกต์ในปริบทต่างๆ ใช้ประกอบการเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างวรรณยุกต์ (ดูประเภทของแผนภูมิกราฟเส้น ในบทที่ 3)

1. ค่าพิสัยของวรรณยุกต์

ปัจจัยหนึ่งที่มีผลทำให้วรรณยุกต์ในคำเดี่ยว และในคำพูดต่อเนื่องที่เป็นคำพูดบอกเล่าแบบไม่เน้นย้ำต่างกันคือ การมีช่วงพิสัยของวรรณยุกต์ที่ไม่เท่ากัน จุดสูงสุดและจุดต่ำสุด

ของเสียงวรรณยุกต์จากค่าความถี่มูลฐานจริงในคำเดี่ยว จะอยู่ระหว่าง 78 - 135 เฮิรตซ์ และ จากค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ย อยู่ระหว่าง 78 - 114 เฮิรตซ์ ส่วนในคำพูดบอกเล่า แบบไม่เน้นย้ำ จากค่าความถี่มูลฐานจริง จะอยู่ระหว่าง 78 - 140 เฮิรตซ์ และจากค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ย อยู่ระหว่าง 81 - 136 เฮิรตซ์ เห็นได้ว่า ระดับเสียงในจุดเริ่ม จากค่าความถี่มูลฐานจริง เท่ากัน และในจุดท้ายใกล้เคียงกันมาก (ต่างกัน 5 เฮิรตซ์) แต่เมื่อพิจารณาจากค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ย เห็นได้ว่าแตกต่างกันมาก โดยเฉพาะในจุดท้าย (ต่างกัน 22 เฮิรตซ์) แสดงให้เห็นว่า ค่าความถี่มูลฐานจริงของวรรณยุกต์ของข้อมูลที่เป็นคำเดี่ยว มีการเกาะกลุ่มกันมากกว่า ในคำพูดต่อเนื่อง

2. ความสัมพันธ์ระหว่างวรรณยุกต์

การลงเสียงหนักเบามีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ระหว่างวรรณยุกต์ในคำเดี่ยว และในคำพูดบอกเล่าแบบไม่เน้นย้ำเหมือนกัน กล่าวคือ ยิ่งการลงเสียงหนักลดลง วรรณยุกต์จะมีลักษณะเป็นเสียงระดับมากขึ้น ซึ่งจะเห็นได้จากในคำเดี่ยว จากภาพที่ 10, 11 และ 12 และจากคำพูดบอกเล่าแบบไม่เน้นย้ำในภาพที่ 22, 29 และ 30 ซึ่งเป็นภาพกราฟแสดงรูปวรรณยุกต์จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ วรรณยุกต์จะมีการขึ้นลงชัดเจน แต่ในภาพที่ 13, 14 และ 15 ของคำเดี่ยว และภาพที่ 25, 26 และ 27 ของคำพูดบอกเล่าแบบไม่เน้นย้ำ ซึ่งเป็นกราฟแสดงรูปเชิงกลของวรรณยุกต์ในคำเดี่ยวจากพยางค์ที่ลงเสียงหนัก และจากพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักในคำ 2, 3 และ 4 พยางค์ เห็นได้ว่าวรรณยุกต์จะมีลักษณะเป็นเสียงระดับมากขึ้น อย่างไรก็ตามลักษณะการเป็นเสียงระดับในคำพูดบอกเล่าแบบไม่เน้นย้ำจะชัดเจนมากกว่าในคำเดี่ยว

ลักษณะการขึ้นลงของเสียงวรรณยุกต์ ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษของคำเดี่ยวจะชัดเจนกว่าในคำพูดต่อเนื่อง โดยเฉพาะวรรณยุกต์ที่ 5 ซึ่งเป็นวรรณยุกต์ที่มีเสียงขึ้นตอนท้ายสูงมากแตกต่างจากในคำพูดต่อเนื่องชัดเจน (ดูภาพที่ 10 และ 11 เปรียบเทียบกับภาพที่ 22, 29, และ 30)

นอกจากนี้ ความสัมพันธ์ระหว่างวรรณยุกต์ต่างๆในคำเดี่ยว และในคำพูดต่อเนื่องแตกต่างกัน ในเรื่องของรูปของวรรณยุกต์ วรรณยุกต์ในคำเดี่ยว จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ สามารถจัดกลุ่ม ตามลักษณะการขึ้นลงของวรรณยุกต์ ได้เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเสียงตก ได้แก่วรรณยุกต์ที่ 1, 2, 3, และ 4 และกลุ่มเสียงขึ้น ได้แก่ วรรณยุกต์ที่ 5 และ 6 ส่วนในคำพูดบอกเล่า แบบไม่เน้นย้ำ วรรณยุกต์ที่ 2 เปลี่ยนรูปจากในคำเดี่ยวซึ่งเป็นเสียงตก ไปเป็นเสียงระดับ ดังนั้นการจัดกลุ่มวรรณยุกต์ในคำพูดบอกเล่าแบบไม่เน้นย้ำ จึงจัดได้เป็น 3 กลุ่ม

คือ กลุ่มเสียงตก ได้แก่ วรรณยุกต์ที่ 1, 3, และ 4 กลุ่มเสียงขึ้น ได้แก่ วรรณยุกต์ที่ 5 และ 6 และกลุ่มเสียงระดับ ได้แก่ วรรณยุกต์ที่ 2

ทั้งในคำเดี่ยวและในคำพูดบอกเล่าแบบไม่เน้นย้ำ มีบางวรรณยุกต์ที่มีรูปและระดับเสียงใกล้เคียงกันมาก ในงานวิจัยนี้พบว่าวรรณยุกต์ที่มีรูปเชิงกลใกล้เคียงกัน ในคำเดี่ยวแตกต่างจากในคำพูดบอกเล่าแบบไม่เน้นย้ำดังนี้ ในคำเดี่ยว ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ จากคำ 1 พยางค์ และ 2 พยางค์ (ดูภาพที่ 10 และ 11) มีวรรณยุกต์ที่มีระดับ และรูปใกล้เคียงกันมากถึง 3 วรรณยุกต์ คือ วรรณยุกต์ที่ 1, 2 และ 4 แต่ในคำพูดต่อเนื่องในคำ 1 พยางค์ วรรณยุกต์ที่ 4 กลับไปใกล้เคียงกับวรรณยุกต์ที่ 3 เท่านั้น และในคำ 2 พยางค์ ความคล้ายคลึงกันของวรรณยุกต์ที่ 1, 2, 3 และ 4 จะหายไป แต่วรรณยุกต์ที่ 5 และ 6 กลับมีรูปและระดับใกล้เคียงกันแทน จึงสรุปได้ว่าความสัมพันธ์ของวรรณยุกต์ในคำเดียวกับในคำพูดบอกเล่า แบบไม่เน้นย้ำ แตกต่างจากกัน

ระดับเสียงของจุดเริ่มต้นของวรรณยุกต์ใน 2 บริบทนี้ ก็แตกต่างจากกันด้วย กล่าวคือ ระดับเสียงของจุดเริ่มต้นของวรรณยุกต์ ในคำเดี่ยวต่ำกว่าในคำพูดบอกเล่าแบบไม่เน้นย้ำ ยกเว้นวรรณยุกต์ที่ 2 ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก จากคำ 2 พยางค์เท่านั้น ซึ่งอาจเนื่องมาจากข้อมูลที่นำมาใช้ สำหรับวรรณยุกต์ที่ 2 ในคำพูดบอกเล่า แบบไม่เน้นย้ำนี้ เป็นคำพยางค์ตายสระเสียงสั้น เพราะขาดข้อมูลที่เป็นคำพยางค์เป็น และคำพยางค์ตายสระเสียงยาว หากได้ข้อมูลที่เป็นพยางค์เป็น วรรณยุกต์ที่ 2 นี้ก็น่าที่จะมีจุดเริ่มต้นต่ำกว่าในคำพูดบอกเล่า แบบไม่เน้นย้ำเหมือนวรรณยุกต์อื่น ๆ

ปัจจัยอีกประการที่มีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ระหว่างวรรณยุกต์ คือจำนวนพยางค์ในคำ ซึ่งวรรณยุกต์ในคำเดี่ยว และคำพูดต่อเนื่อง ได้รับผลเหมือนกัน กล่าวคือ วรรณยุกต์ในคำ 3-4 พยางค์ จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักเป็นพิเศษจะมีระดับความต่างกันของวรรณยุกต์ต่าง ๆ มากกว่าในคำ 1 และ 2 พยางค์ เห็นได้จากในภาพที่ 10 และ 11 ของคำเดี่ยว และภาพที่ 22 และ 29 ของคำพูดบอกเล่า แบบไม่เน้นย้ำ ซึ่งเป็นกราฟแสดงรูปเชิงกล ของวรรณยุกต์จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ ในคำ 1 และ 2 พยางค์ ระดับและรูปของวรรณยุกต์ใกล้เคียงกันมาก เมื่อเปรียบเทียบกับภาพที่ 12 และ 30 ซึ่งเป็นภาพแสดงรูปเชิงกลของวรรณยุกต์ ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ ใน 3-4 พยางค์ จากคำเดี่ยว และคำพูดบอกเล่า แบบไม่เน้นย้ำ ตามลำดับ ซึ่งเห็นได้ว่าวรรณยุกต์ต่าง ๆ มีความแตกต่างกันมากขึ้น

เปรียบเทียบวรรณยุกต์ในคำเดียวกับวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่องที่เป็นคำพูดถาม แบบไม่เน้นย้ำ

การเปรียบเทียบในตอนนี้ จะเสนอเป็น 2 ประเด็น เช่นเดียวกับในตอนแรก

1. คำพิสัยของวรรณยุกต์

ช่วงพิสัยของวรรณยุกต์ที่แตกต่างกันทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างวรรณยุกต์ต่างๆ แตกต่างกันไป ช่วงพิสัยของวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่อง ที่เป็นคำพูดถาม แบบไม่เน้นย้ำ ที่ได้จากค่าความถี่มูลฐานจริง อยู่ระหว่าง 78-147 เฮิร์ตซ์ และจากค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยคำพิสัยจะอยู่ระหว่าง 80-136 เฮิร์ตซ์ ซึ่งเมื่อเทียบกับคำพิสัยของวรรณยุกต์ในคำเดี่ยว เห็นได้ว่าช่วงพิสัยจากคำพูดต่อเนื่อง ที่เป็นคำพูดถาม แบบไม่เน้นย้ำ มีระดับของจุดท้ายที่สูงกว่าในคำเดี่ยว (12 เฮิร์ตซ์) ซึ่งระดับที่ต่างกันนี้มีมากกว่า เมื่อเทียบกับความต่างระหว่างคำเดี่ยว และคำพูดต่อเนื่อง ที่เป็นคำพูดถาม แบบไม่เน้นย้ำ เมื่อพิจารณาคำพิสัยจากค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ย ความต่างของจุดท้ายยังมีมากขึ้น เช่นเดียวกับเมื่อเทียบคำเดียวกับคำพูดต่อเนื่อง ที่เป็นคำพูดบอกเล่า แบบไม่เน้นย้ำ

2. ความสัมพันธ์ระหว่างวรรณยุกต์

การลงเสียงหนักเบาในคำพูดต่อเนื่อง จากคำพูดถาม แบบไม่เน้นย้ำ ไม่มีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ของวรรณยุกต์ เหมือนในคำพูดบอกเล่า แบบไม่เน้นย้ำ และจากคำเดี่ยวที่กล่าวมาแล้ว เพราะรูปวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก (ดูภาพที่ 28) ยังคงเป็นเสียงตกหรือขึ้น ชัดเจน เหมือนรูปวรรณยุกต์ในคำ 1 พยางค์ (ดูภาพที่ 23) โดยไม่มีแนวโน้มที่จะเป็นเสียงระดับเหมือนในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักของคำเดี่ยว และของคำพูดต่อเนื่อง ที่เป็นคำพูดบอกเล่า แบบไม่เน้นย้ำ (ดูภาพที่ 14, 15, 27, และ 28)

รูปวรรณยุกต์ของบางวรรณยุกต์ในคำเดี่ยวมีระดับและรูปใกล้เคียงกันมาก ในขณะที่วรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่อง ที่เป็นคำพูดถาม แบบไม่เน้นย้ำมีรูปและระดับที่แตกต่างกันชัดเจน

จากผลการวิเคราะห์เหล่านี้ เห็นได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างวรรณยุกต์ต่างๆ ในคำพูดต่อเนื่อง ที่เป็นคำถาม แบบไม่เน้นย้ำ ต่างจากในคำเดี่ยว และในคำพูดต่อเนื่อง ที่เป็นคำพูดบอกเล่า แบบไม่เน้นย้ำ ในเรื่องของความต่างระหว่างวรรณยุกต์ ในแต่ละบริบท และช่วงพิสัยที่กว้างกว่า

เปรียบเทียบวรรณยุกต์ในคำเดียวกับวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่องที่เป็นคำพูดปฏิเสธแบบไม่เน้นย้ำ

1. คำพิสัยของวรรณยุกต์

ตามที่กล่าวแล้วว่า คำพูดปฏิเสธในภาษาเพชรบุรีนี้มีลักษณะที่น่าสนใจ คือมีผลทำให้เสียงวรรณยุกต์สูงขึ้น ด้วยเหตุนี้ระดับเสียงในจุดท้ายของวรรณยุกต์ ในคำพูดปฏิเสธจึงสูงกว่าในคำพูดบอกเล่า และคำพุดถามแบบไม่เน้นย้ำมาก ทำให้ช่องพิสัยของวรรณยุกต์ ในคำพูดปฏิเสธนี้ ต่างจากในคำพูดบอกเล่า และถามมาก

ช่วงพิสัยของวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่องที่เป็นคำพูดปฏิเสธ แบบไม่เน้นย้ำ ที่ได้จากค่าความถี่มูลฐานจริง อยู่ระหว่าง 78-156 เฮิรตซ์ และจากค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยจะอยู่ระหว่าง 78-156 เฮิรตซ์ เมื่อเทียบคำพิสัยนี้กับคำพิสัยในคำพูดบอกเล่า และคำพุดถามแบบไม่เน้นย้ำ จะเห็นความแตกต่างกันมาก โดยเฉพาะในช่วงจุดสูงสุด ซึ่งค่าที่ได้จากค่าเฉลี่ยจะสูงกว่าในคำพูดบอกเล่าแบบไม่เน้นย้ำ 20 เฮิรตซ์ และสูงกว่าค่าเดี่ยวถึง 42 เฮิรตซ์ จึงกล่าวได้ว่าประเภทของคำพุดมีผลต่อระดับเสียงของวรรณยุกต์ชัดเจนในคำพูดปฏิเสธ

2. ความสัมพันธ์ระหว่างวรรณยุกต์

ในส่วนนี้จะเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างวรรณยุกต์ในคำเดียวกับในคำพูดปฏิเสธแบบไม่เน้นย้ำ จากพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษในคำ 1 พยางค์เท่านั้น เพราะเป็นปริบท ที่มีข้อมูลคำพูดปฏิเสธมากพอที่จะนำเปรียบเทียบได้

ในคำเดี่ยว 1 พยางค์ (ภาพที่ 10) วรรณยุกต์ที่ 1, 2, 3 และ 4 เป็นเสียงตก ชัดเจน และมีระดับที่ใกล้เคียงกันมาก และวรรณยุกต์ที่ 5 และ 6 เป็นเสียงขึ้น ลักษณะเช่นนี้ของวรรณยุกต์จะต่างไปอย่างสิ้นเชิง ในคำพูดปฏิเสธแบบไม่เน้นย้ำ (ภาพที่ 24) ยกเว้นวรรณยุกต์ที่ 4 ที่ยังคงรักษารูปที่ยังเป็นเสียงตกอยู่ ส่วนวรรณยุกต์อื่น ๆ มีลักษณะเป็นเสียงระดับมากขึ้น นอกจากนี้ ระดับของเสียงวรรณยุกต์ ในคำพูดปฏิเสธจะสูงกว่าในคำเดี่ยวมาก

เปรียบเทียบวรรณยุกต์ในคำเดียวกับวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ

ในตอนนี้จะเป็นการนำผลการวิเคราะห์วรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่อง จากประเภทของคำพุดทั้ง 3 ประเภท คือ คำพุดบอกเล่า คำพุดถาม และคำพุดปฏิเสธ ที่มีลักษณะการพุดแบบเน้นย้ำ มาเปรียบเทียบกับวรรณยุกต์ในคำเดี่ยว ซึ่งจะกล่าวใน 2 ประเด็น เช่นเดียวกับในตอนที่ผ่านมา คือ คำพิสัย และ ความสัมพันธ์ระหว่างวรรณยุกต์

1. ค่าพิสัยของวรรณยุกต์

เนื่องจากการพูดแบบเน้นย้าต้องใช้แรงดันลมที่มากกว่าการพูดแบบไม่เน้นย้า จึงมีผลทำให้ระดับเสียงวรรณยุกต์ในทุกประเภทของคำพูดสูงขึ้นมาก ค่าพิสัยของวรรณยุกต์ที่เป็นคำพูดแบบเน้นย้า จากค่าความถี่มูลจริง อยู่ระหว่าง 81-217 เฮิรตซ์ และจากค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ย อยู่ระหว่าง 94-194 เฮิรตซ์ เมื่อเทียบกับค่าพิสัยของคำพูดต่อเนื่อง แบบไม่เน้นย้า จะมีความแตกต่างกันชัดเจน

2. ความสัมพันธ์ระหว่างวรรณยุกต์

เมื่อเทียบความสัมพันธ์ระหว่างวรรณยุกต์ ในคำพูดแบบไม่เน้นย้า กับแบบไม่เน้นย้า เห็นได้ว่า การลงเสียงหนักเบา มีผลต่อรูปวรรณยุกต์ในคำพูดเน้นย้า เหมือนกับในคำพูดแบบไม่เน้นย้า กล่าวคือ ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ วรรณยุกต์จะมีลักษณะการขึ้น-ลง ที่ชัดเจนกว่า วรรณยุกต์ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก และไม่ลงเสียงหนัก(ดูภาพในบทที่ 6)

เปรียบเทียบรูปเชิงกลของวรรณยุกต์แต่ละหน่วยเสียงวรรณยุกต์

ในตอนนี้จะเสนอข้อมูล 2 ชุดเท่านั้น คือ ชุดคำพยางค์เดียวซึ่งอยู่ในระดับลงเสียงหนักพิเศษ และชุดพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักจากคำ 2 พยางค์ ส่วนในปริบทอื่นจะนำไปไว้ในภาคผนวก เนื่องจากข้อมูลน้อย

จากการวิเคราะห์รูปเชิงกลของแต่ละวรรณยุกต์ในปริบทต่างๆ ทั้งในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ (ดูภาพที่ 89-94) และในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก (ดูภาพที่ 95-100) แสดงให้เห็นว่าในทุกวรรณยุกต์ ไม่ว่าจะอยู่ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักระดับใด ระดับเสียงวรรณยุกต์จะต่างกัน โดยเรียงจากสูงสุดไปต่ำสุดดังนี้

- วรรณยุกต์แบบเน้นย้า

- วรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่องแบบไม่เน้นย้า

- วรรณยุกต์ในคำเดี่ยว

เห็นได้ว่าวรรณยุกต์ในคำเดี่ยว และวรรณยุกต์ในคำพูดแบบเน้นย้า เป็นวรรณยุกต์ที่อยู่ในระดับต่ำสุดและสูงสุดในทุกปริบท ซึ่งความต่างของจุดเริ่มของวรรณยุกต์ของคำเดี่ยว และของคำพูดแบบเน้นย้า ไม่ต่ำกว่า 40 เฮิรตซ์

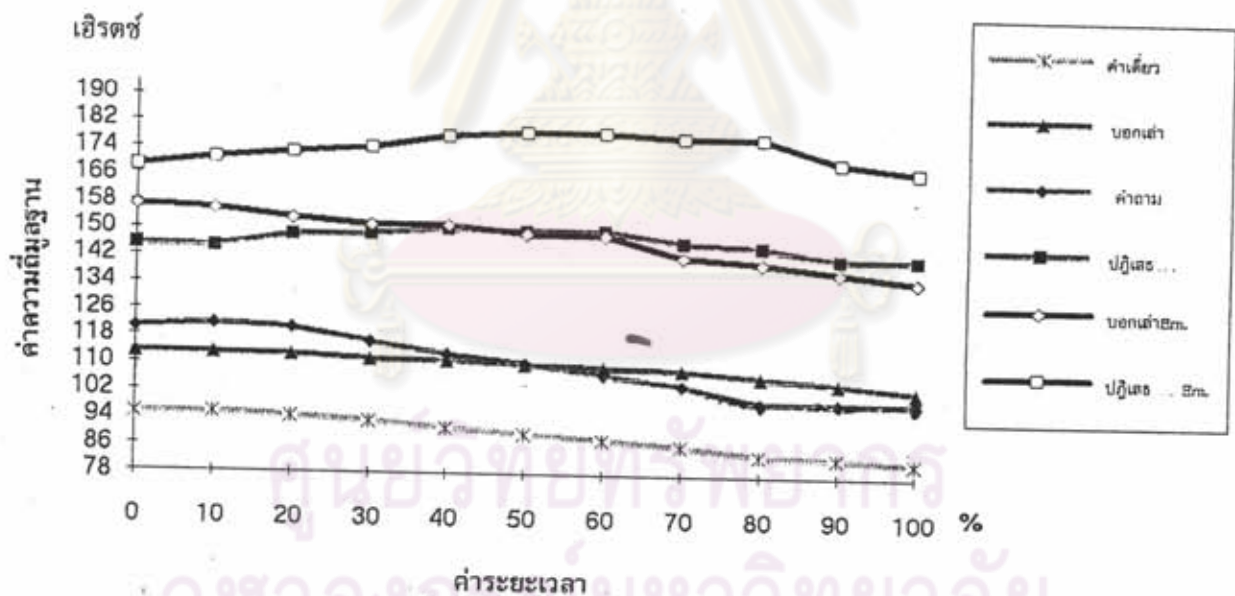
ส่วนคำพูดต่อเนื่องที่เป็นคำพูดบอกเล่า แบบไม่เน้นย้ำ จะมีระดับใกล้เคียงกับคำเดี่ยวมากที่สุด

ลักษณะการขึ้นลงของวรรณยุกต์ในคำเดี่ยวและคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษจะต่างกันบางวรรณยุกต์ กล่าวคือ วรรณยุกต์ที่อยู่ในกลุ่ม ในคำเดี่ยว คือวรรณยุกต์ที่ 5 และ 6 จะมีรูปเป็น ขึ้น-ตก ในคำพูดแบบเน้นย้ำ

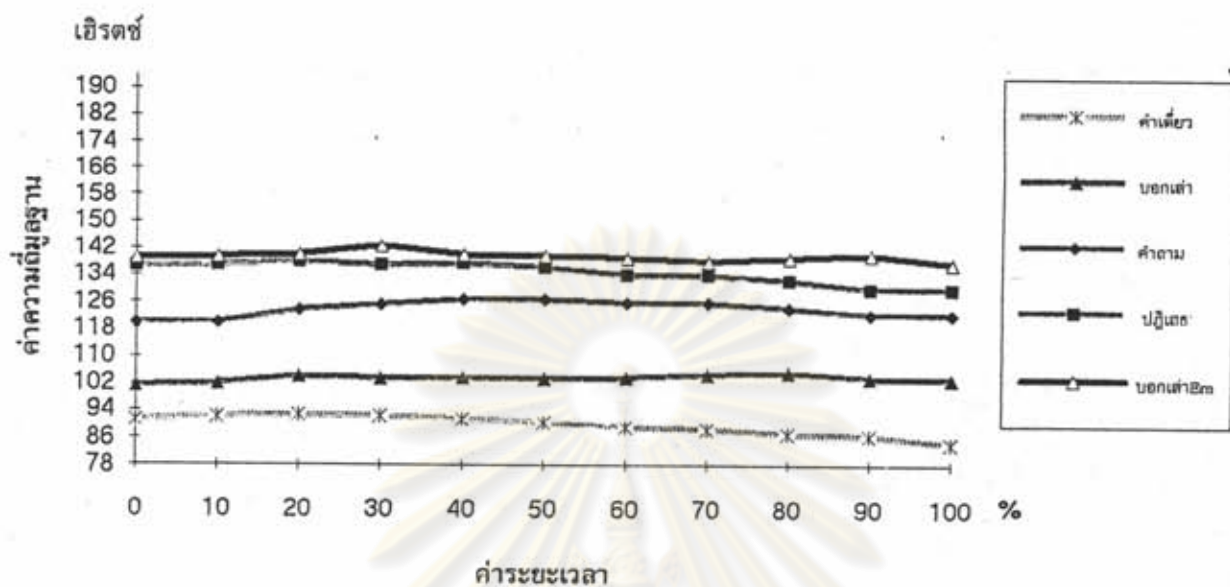
การขึ้นลงของวรรณยุกต์ในคำเดี่ยว จะใกล้เคียงการขึ้นลงของวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่อง ที่เป็นคำพูดบอกเล่าแบบไม่เน้นย้ำมากที่สุด ส่วนในคำพูดถามมักมีรูปร่างที่ต่างออกไป แต่ไม่สามารถสรุปรูปแบบของความต่างดังกล่าวได้

ในกรณีของพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก วรรณยุกต์ในคำเดี่ยวและในคำพูดต่อเนื่องจะแตกต่างกันในเรื่องของระดับมากกว่าในเรื่องของการลงเสียงหนัก

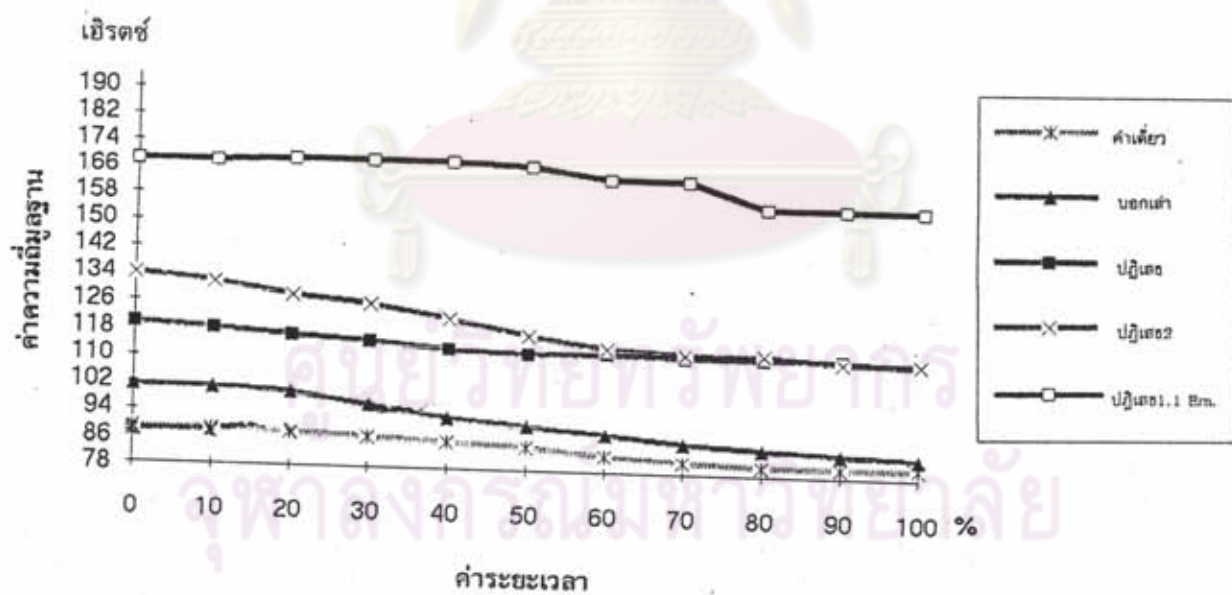
ภาพที่ 89 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 1 จากคำ 1 พยางค์ ในปริบทต่างๆ

ภาพที่ 90 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 2 จากคำ 1 พยางค์ ในปริบทต่างๆ

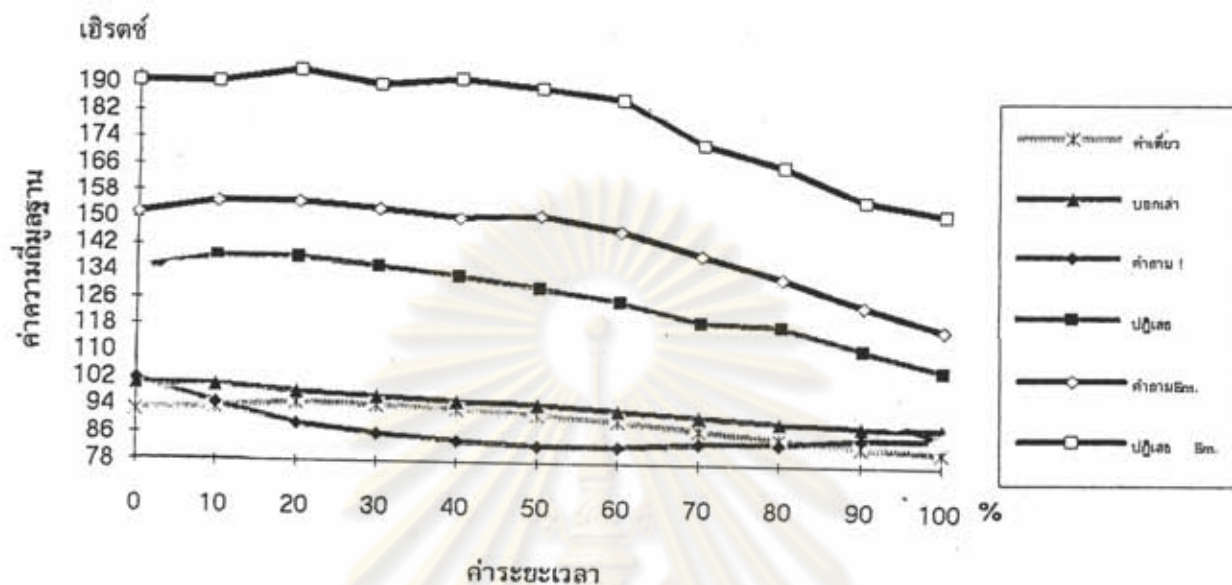

ภาพที่ 91 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 3 จากคำ 1 พยางค์ ในปริบทต่างๆ

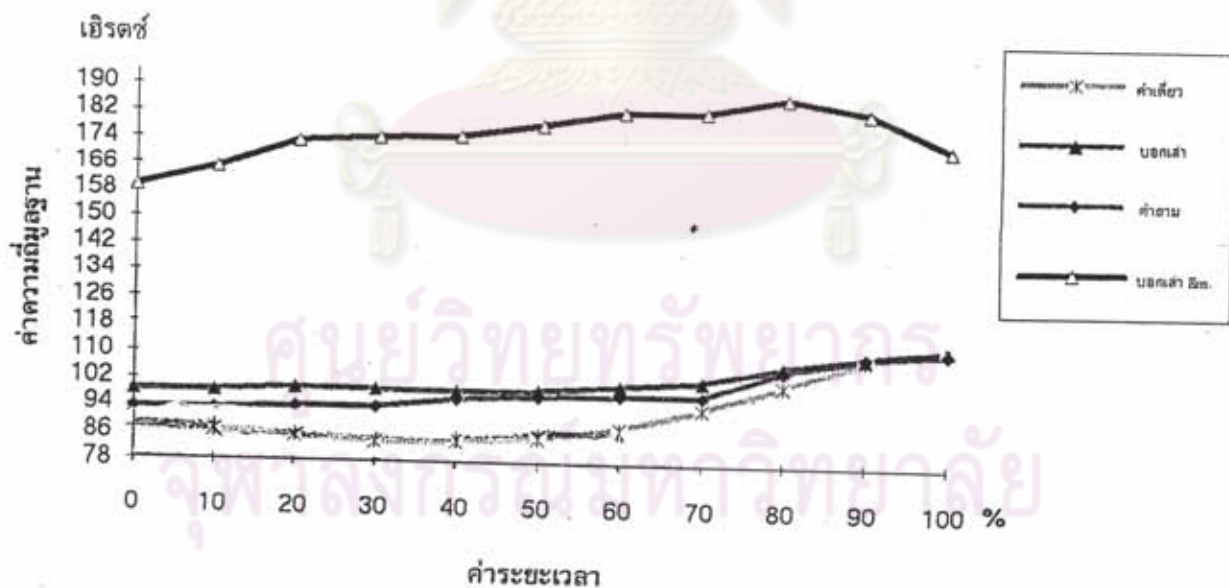

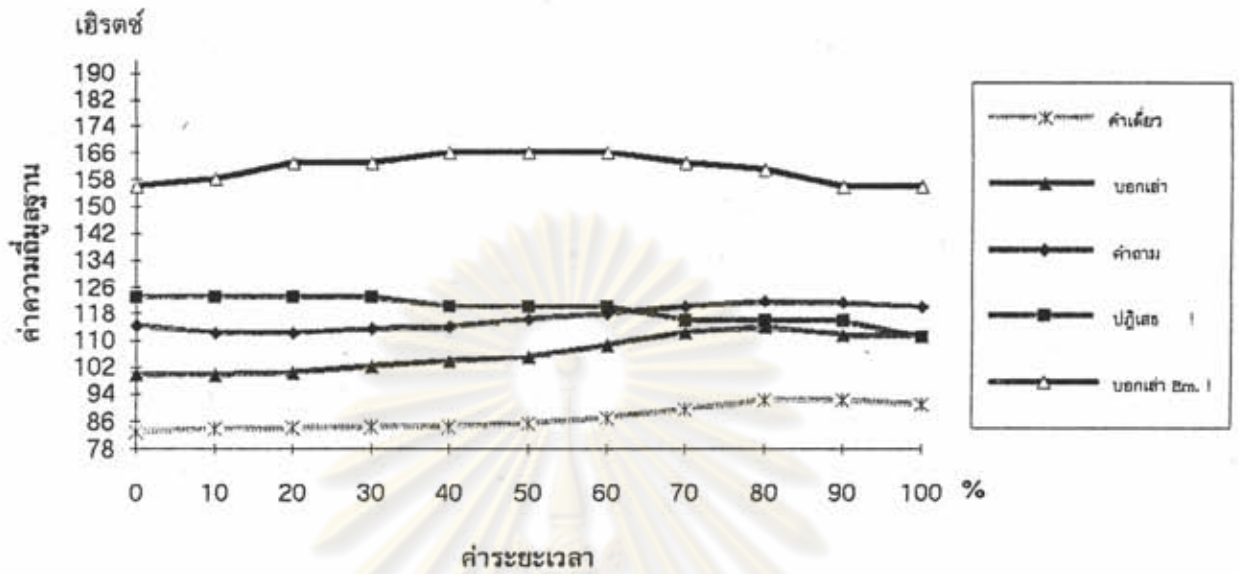
ภาพที่ 92 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 4 จากคำ 1 พยางค์ ในบริบทต่างๆ

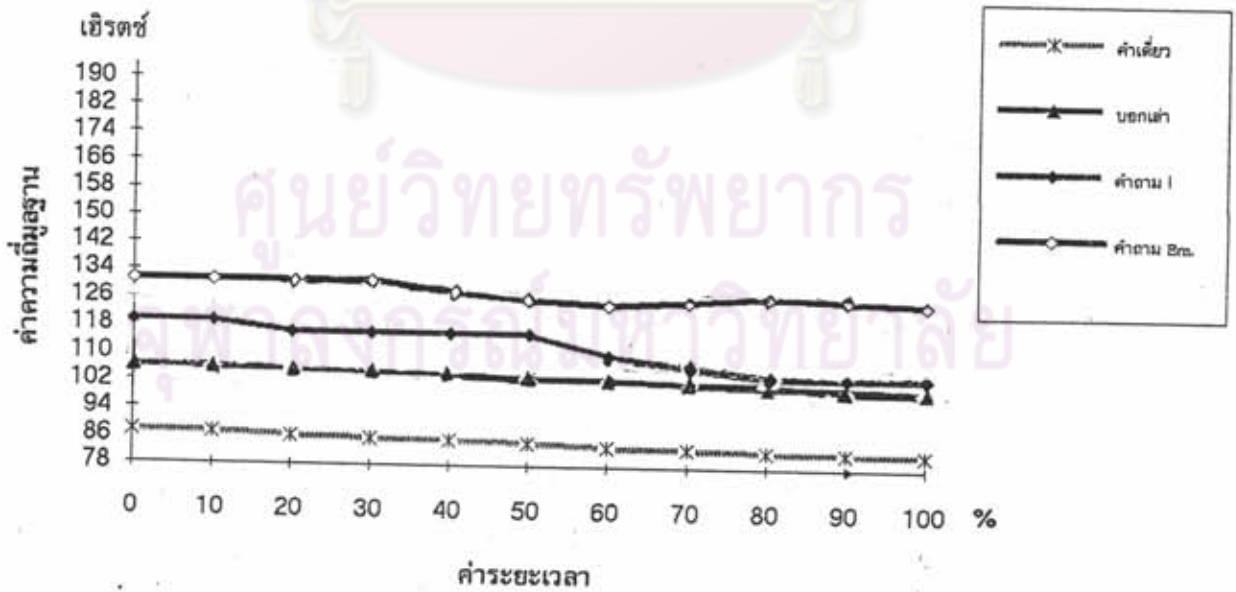
ภาพที่ 93 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 5 จากคำ 1 พยางค์ ในบริบทต่างๆ

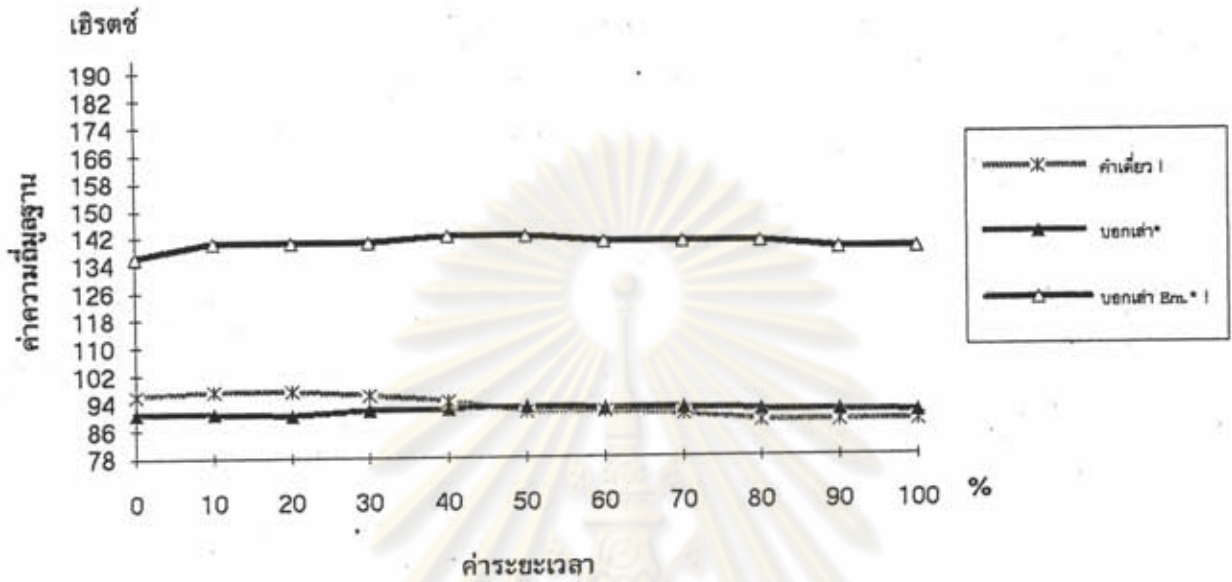
ภาพที่ 94 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 6 จากคำ 1 พยางค์ ในบริบทต่างๆ

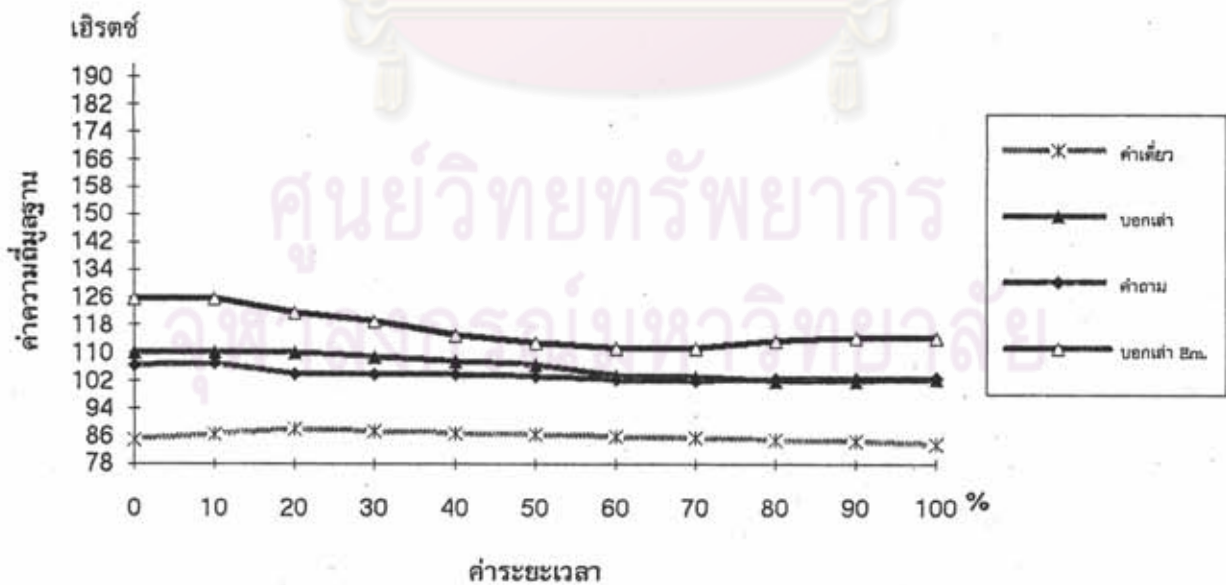
ภาพที่ 95 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 1 จากพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ในคำ 2 พยางค์ ในบริบทต่างๆ

ภาพที่ 96 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 2 จากพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ในคำ 2 พยางค์
ในปริบทต่างๆ

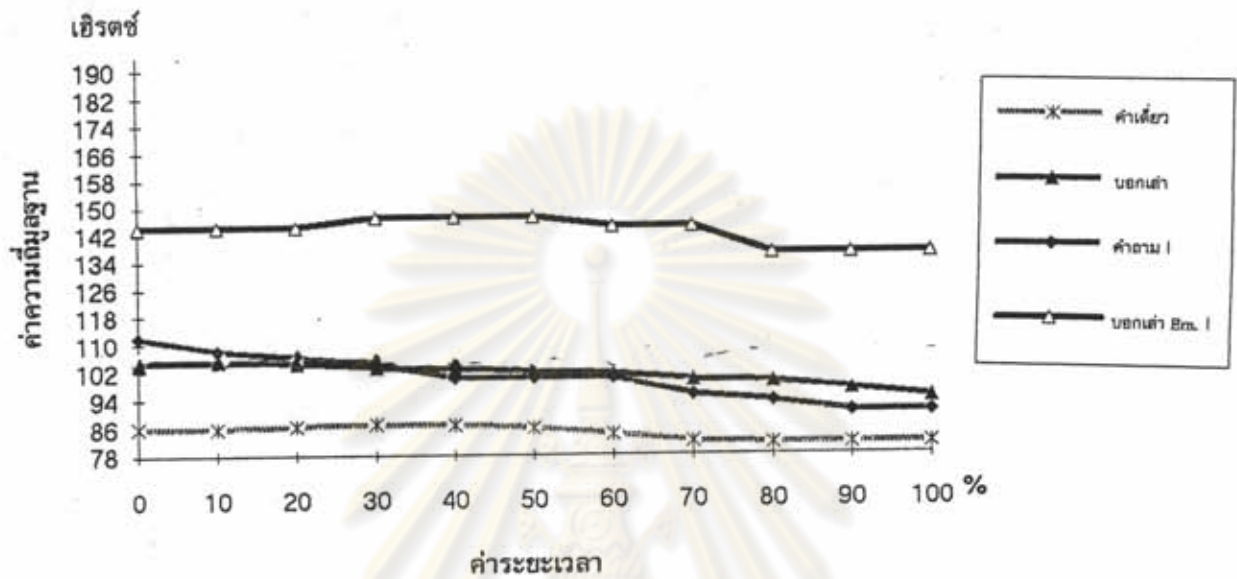

ภาพที่ 97 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 3 จากพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ในคำ 2 พยางค์
ในปริบทต่างๆ

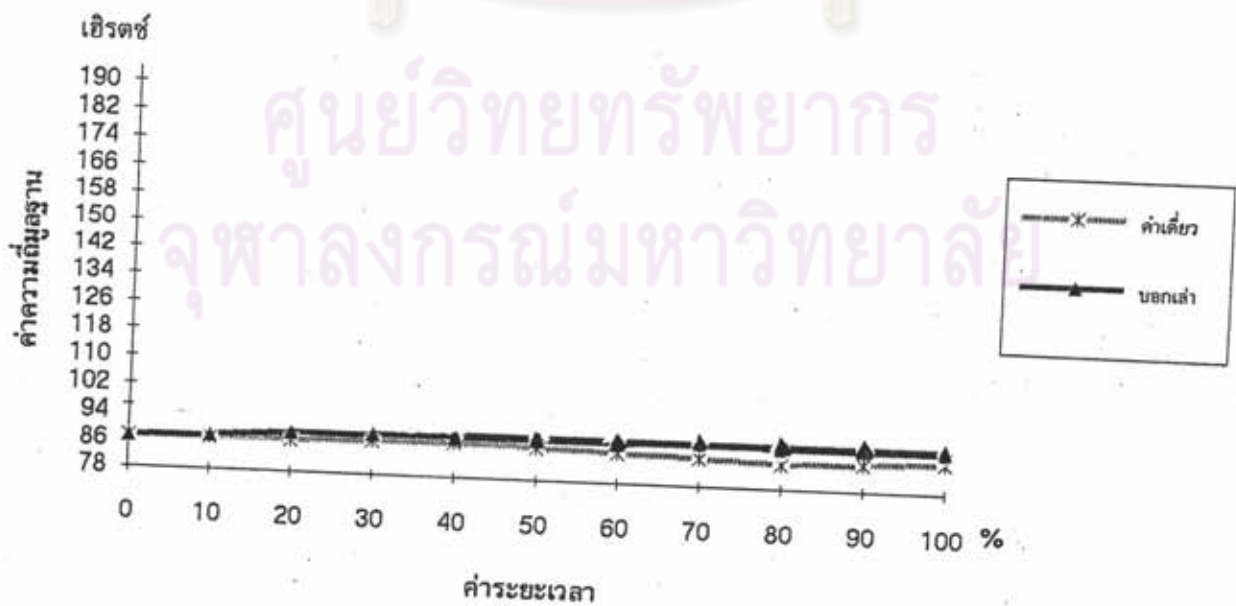
ภาพที่ 98 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 4 จากพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ในคำ 2 พยางค์

ในบริบทต่างๆ

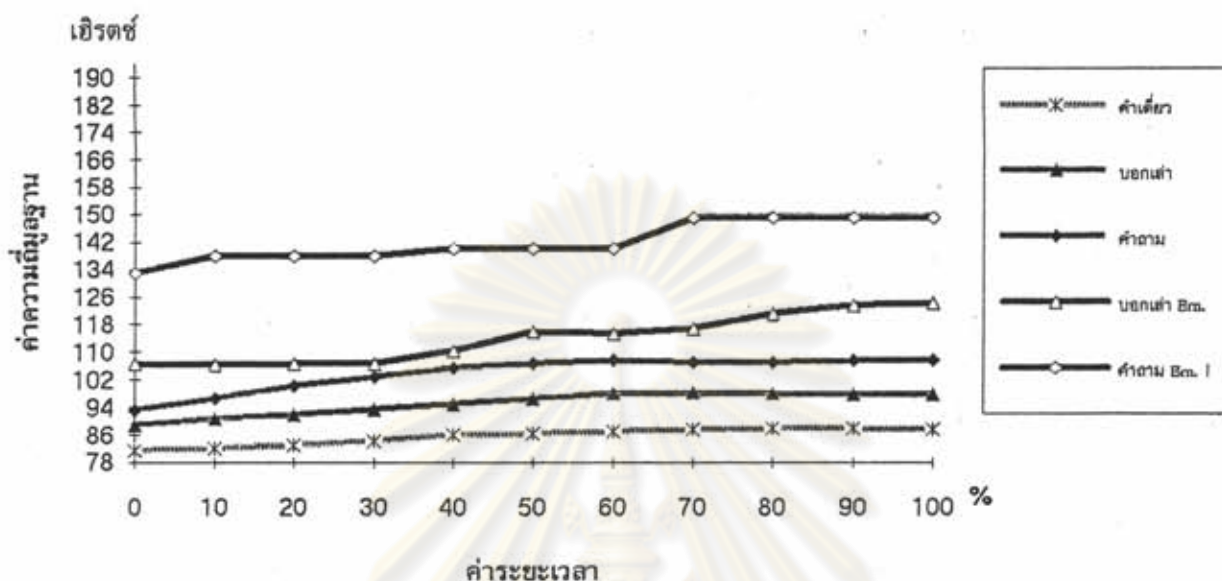
ภาพที่ 99 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 5 จากพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ในคำ 2 พยางค์

ในบริบทต่างๆ

ภาพที่ 100 รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ที่ 6 จากพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก ในคำ 2 พยางค์

ในปริบทต่างๆ

สรุป

ผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า วรรณยุกต์ของคำเดี่ยวต่างจากวรรณยุกต์ของคำพูดต่อเนื่อง ทั้งแบบเน้นย้ำ และแบบไม่เน้นย้ำ ... ทั้งในแง่ของค่าพิสัยและความสัมพันธ์ระหว่างวรรณยุกต์ ส่วนในแง่ของการขึ้นลงของเสียงวรรณยุกต์ จะต่างกันบางวรรณยุกต์ ในบางปริบท ที่ชัดเจน คือ วรรณยุกต์ที่ 5 และ 6 ในคำพูดแบบเน้นย้ำ จะมีการขึ้นตกของวรรณยุกต์ต่างจากในคำเดี่ยว

จากผลที่ได้จากการเปรียบเทียบในบทนี้ แสดงให้เห็นว่าสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ในงานนี้ ที่ว่ารูปเชิงกลของวรรณยุกต์ในคำเดี่ยว จากคำพูดบอกล่าเหมือนกับรูปเชิงกลของวรรณยุกต์ในคำเดี่ยว ไม่เป็นจริง เพราะวรรณยุกต์ใน 2 ปริบทนี้แตกต่างกันโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเรื่องของค่าพิสัย และความสัมพันธ์ระหว่างวรรณยุกต์ต่างๆ

ส่วนในสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ว่า รูปเชิงกลของวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่อง จากคำพูดถาม และคำพูดปฏิเสธแตกต่างจากรูปเชิงกลของวรรณยุกต์ในคำเดี่ยวนั้น พบว่า ผลที่ได้จากงานนี้ สนับสนุนสมมติฐานข้อนี้ เพราะรูปเชิงกลของวรรณยุกต์ในประเภทคำพูดทั้ง 3 นี้ ต่างกัน